

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. év április hó 27. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A szolgálatban kötelességszegés vétsége és más bűncselekmények miatt **az I.r. vádlott és társai** ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság Katonai Tanácsa 2010. október 26. napján kihirdetett KB.II.169/2006/115. számú ítéletét **megváltoztatja.**

Az I.r. vádlott katonai és vagyon elleni cselekményét egységesen zsarolás büntettének (Btk. 323. § (1), (2) bekezdés c) pont), a III.r. vádlott vagyon elleni cselekményét felbújtóként elkövetett zsarolás büntettének (Btk. 323. § (1), (2) bekezdés c) pont) **minősíti.**

A IV. r. vádlottat 100.000 (egyszázezer) forint pénzmellékbüntetésre is ítéli. A pénzmellékbüntetést meg nem fizetés esetén 1000 (egyezer) forintonként 1 (egy) napi szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

A IV.r és V.r. vádlottaknál megállapítja, hogy nevezettek 2010. október 13. napjától 2010. október 26. napjáig voltak ismételten előzetes letartóztatásban. Ezt az időszakot a szabadságvesztés tartamába mindkét vádlottnál beszámítani rendeli. Az általuk házi őrizetben töltött idő beszámításánál 4 (négy) nap házi őrizetben töltött időt 1 (egy) napi szabadságvesztésként kell beszámítani.

A IV. r. vádlottat a sértettnek 15.200.000 (tizenötmillió-kettőszázezer) forint kártérítés megítélésével összefüggésben 900.000 (kilencszázezer) forint eljárási illeték megfizetésére kötelezi.

Megállapítja továbbá, hogy az elsőfokú bíróság által megítélt polgári jogi igények tekintetében a kötelezetteknek a kártérítési összegzen felül a kártérítés összegének az elkövetés napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot kell megfizetniük.

I.r. vádlottnál a halmazati büntetésre utalást mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I.r., III.r. , IV.r., V.r. vádlottak tekintetében helybenhagyja azzal, hogy a III.r. vádlott születési ideje helyesen....

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Bíróság Katonai Tanácsa a 2010.október 26. napján kihirdetett KB.II.169/2006/115. számú ítéletével az I.r. vádlottat a Btk.348.§ (1) bekezdésébe ütköző szolgálatban kötelességszegés vétsége és a Btk.323.§ (2) bekezdés c/ pontja szerint minősülő zsarolás büntette miatt - halmazati büntetésül - 3 év 4 hónap börtönbüntetésre, 4 év közügyektől eltiltásra, a III.r. vádlottat a Btk.323.§ (2) bekezdés c/ pontja szerint minősülő zsarolás büntette és a Btk.263/A.§ (1 bekezdés a/ pontjába ütköző lőszerezéssel visszaélés büntette miatt - halmazati büntetésül - 3 évi börtönbüntetésre, 4 év közügyektől eltiltásra és 100.000 Ft pénzmellékbüntetésre, a IV.r. vádlottat 2 rb. a Btk.318.§ (1) bekezdésébe ütköző, az (5) bekezdés a/ pontja szerint minősülő csalás büntette és a Btk.323.§ (2) bekezdés c/ pontjába ütköző bűnsegédként elkövetett zsarolás büntette miatt - halmazati büntetésül - 4 év börtönbüntetésre, 5 év közügyektől eltiltásra, az V.r. vádlottat a Btk.323.§ (2) bekezdés c/ pontjába ütköző bűnsegédként elkövetett zsarolás büntette miatt 2 év 6 hónap börtönbüntetésre, és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlottak által előzetes letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámítani rendelte. A IV.r. vádlottat kötelezte kártérítés címén, hogy a sértettnek 15.200.000 Ft-ot, a másik sértettnek 8.800.000 Ft-ot, továbbá a mindenkori Ptk. szerinti kamatot fizesse meg. E tekintetben eljárási illeték címén 912.000 és 528.000 Ft megfizetésére kötelezte. IV. és V.r. vádlottakat egyetemlegesen kötelezte, hogy a sértettnek 7.000.000 Ft-ot kártérítés címén fizessenek meg, továbbá kötelezte őket a mindenkori Ptk. szerinti kamat, illetve 420.000 Ft eljárási illeték megfizetésére. A továbbiakban a másik sértett kártérítési igényét egyéb törvényes útra utasította. Ellenben a II.r. vádlottat az ellene a Btk.323.§ (2) bekezdés c/ pontjába ütköző hivatalos személy által elkövetett zsarolás büntettének vádja alól felmentette és az ellene a Btk.348.§ (1) bekezdésébe ütköző szolgálatban kötelességszegés vétsége miatt folyamatban lévő büntetőeljárást megszüntette. Úgy rendelkezett, hogy a bűnügyi költség és a bűnjelek tekintetében az ítélet jogerőre emelkedése után különleges eljárás keretében fog határozni.

Az elsőfokú tárgyaláson jelen lévő katonai ügyész 3 napi gondolkodási időt tartott fenn nyilatkozatának bejelentésére, majd törvényes határidőben a IV.r. vádlott terhére súlyosítás, vele szemben pénzmellékbüntetés alkalmazása érdekében fellebbezést jelentett be. Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az elkövetés idején hatályban lévő törvény kötelező rendelkezése alapján nem alkalmazott pénzmellékbüntetést e vádlottal szemben. Indítványozta ezért az ítélet megváltoztatását és a vádlottal szemben pénzmellékbüntetés alkalmazását. A többi vádlott tekintetében az ítéletet tudomásul vette.

Az I.r. vádlott és védője a szolgálatban kötelességszegés vétsége miatt emelt vád alóli felmentés, a zsarolás büntette vonatkozásában pedig téves jogi minősítés miatt jelentett be fellebbezést.

A II.r. vádlott és védője az ítéletet tudomásul vették.

A III.r. vádlott és védője a tényállás téves megállapítása miatt fellebbezett.

A IV.r. vádlott és védője elsősorban felmentés, másodlagosan pedig a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést. A védő csatolta fellebbezésének írásbeli indokolását. Ebben az ítéleti tényállás A/I. pontjához kapcsolódva kifejtette, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor nem tulajdonított annak jelentőséget, hogy a kölcsönszerződés csak fénymásolt példányban áll rendelkezésre. Álláspontja szerint az ítélet ezen része felderítetlen és az elsőfokú bíróság tényből további tényre helytelen következtetést vont le. Indítványozta ezért eltérő tényállás megállapítását és védencének e bűncselekmény vádja alóli felmentését. Álláspontja alátámasztásaként hivatkozott arra, hogy a szakértő sem tudta megállapítani a fénymásolt példány alapján, hogy a vádlott aláírta-e a kölcsönszerződést, továbbá nem tulajdonított annak jelentőséget a bíróság, hogy az e körben kihallgatott mindegyik tanú érdekelt volt abban, hogy a sértett vallomását alátámassza. Életszerűtlennek tartotta továbbá, hogy a 24 millió Ft-ról szóló kölcsönszerződést nem foglalták sem ügyvédi, sem közjegyzői okiratba. Az A/II. tényállás álláspontja szerint szintén megalapozatlan, mivel az hiányos és a bíróság tényből további tényre helytelenül következtetett. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalkozott ítéletében védence cselekvőségével, hogy megvalósította-e a zsarolás valamely tényállási elemét. A periratok között sem található olyan adat, mely szerint a IV.r. vádlott egyeztetett volna I.r. vádlottal, amikor az I.r. vádlott előnyt kért. E körben kiemelte, hogy a bűnsegéd tudatának is át kell fognia a tettes által megvalósított bűncselekmény tényállási elemeit, erre azonban ítéleti bizonyossággal nem lehet következtetni., Ezért szintén védence felmentésére tett indítványt. Amennyiben a felmentésre irányuló indítványa nem fogna helyt, úgy lényegesen enyhébb büntetés kiszabását indítványozta a védenccével szemben, kifejtve, hogy a felfüggesztett szabadságvesztés alkalmazása kellően szolgálja a büntetési célokat.

Az V.r. vádlott és védője enyhítés érdekében fellebbezett.

A Katonai Fellebbviteli Ügyészség a Kf.IV.125/2011. számú átiratában az ügyészi fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette a tényállást, törvényesen minősítette a vádlottak cselekményeit, a jogi minősítés körében kifejtett bírósági állásponttal egyetértett. A vádlottak felmentésre irányuló fellebbezését azonban alaptalannak találta. Egyetértett a vádlottakkal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetésekkel, ugyanakkor vitatta az ítéletet abban a tekintetben, hogy nem alkalmazott a IV.r. vádlottal szemben pénzmellékbüntetést. Kifogásolta továbbá, amikor az elsőfokú bíróság nem rendelkezett a bűnügyi költségről és a lefoglalt bűnjelekről. Indítványozta ezért az első fokú ítélet megváltoztatását és a IV.r. vádlottal szemben pénzmellékbüntetés kiszabását.

A másodfokú nyilvános ülésen az I.r. vádlott védője fellebbezését módosítva indítványozta, hogy a másodfokú bíróság védencét mentse fel a zsarolás büntettének vádja alól és bűnösségét kizárólag a szolgálatban kötelességszegés vétségében állapítsa meg. Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I.r. vádlott bűnösségét zsarolás büntettében megállapította, mivel a bíróság mérlegelése a logika szabályainak nem felel meg és a bizonyítékok sem támasztják alá a tényállást. Amennyiben ugyanis II.r. vádlott tekintetében a zsarolás nem bizonyítható, akkor ez véleménye szerint az I.r. vádlott tekintetében is igaz. Kifejtette, hogy a zsarolás célzatos bűncselekmény és nincs olyan bizonyíték ami alátámasztaná, hogy a II.r. vádlott ilyen célzattal járt volna el. Nem megcáfolható, hogy csak arról volt tudomása, hogy egy tréfában vesz részt, amit alátámaszt a II.r. vádlott vallomása is. Az első fokú ítélet indokolása sem meggyőző e körben, nem fejt ki, hogy ki az, aki a sértettel szemben a fenyegetést alkalmazta, ezt csupán egy generális többes számmal helyettesíti. A haszonszerzési célzat pedig egyáltalán nem bizonyítható, ezért a zsarolás törvényi tényállási elemei nem valósultak meg. Ugyanakkor nem vitathatóan az I.r. vádlott cselekménye jogellenes volt, ez pedig abban jelenik meg, hogy elkövette a szolgálatban kötelességszegés vétségét. A jelentős időmúlásra tekintettel indítványozta, hogy az elsőfokú bíróság e bűncselekmény miatt védencével szemben pénzbüntetést vagy intézkedést alkalmazzon, a zsarolás büntette miatt emelt vád alól pedig védencét mentse fel.

A III.r. vádlott védője fellebbezését fenntartotta, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítésére is indítványt tett. Nem vitatta, hogy védenccé elkövette a lőszerral visszaélés büntettét, azonban álláspontja szerint a zsarolás büntette nem róható a terhére. Csatlakozott az I.r. vádlott védője által kifejtettekhez, mely szerint nem bizonyítható, hogy e bűncselekmény törvényi tényállási elemeit a III.r. vádlott megvalósította. Álláspontja szerint nincs bizonyíték arra, hogy a III.r. vádlott rendőrként mutatkozott volna be, e tekintetben sem a lehallgatás anyaga, sem egyéb bizonyíték nem áll rendelkezésre. Azt nem vitatta, hogy rábeszélte két rendőrt, hogy kötelességüket megszegve nyújtsanak segítséget egy tréfához, de nincs bizonyíték arra, hogy jogtalan haszonszerzési célzat vezette volna. Álláspontja szerint védenccé nem okozott kárt, e cselekménye felbujtóként elkövetett szolgálatban kötelességszegés vétségének megállapítására alkalmas. Amennyiben a bíróság az érvelését nem fogadná el, az időmúlásra is figyelemmel a védencével szemben kiszabott büntetés enyhítését, felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását indítványozta.

A IV.r. vádlott védője írásban előterjesztett fellebbezésének indokolását változatlan tartalommal fenntartotta, azt perbeszédében megismételte.

Az V.r. vádlott védője a fellebbezését fenntartotta. Álláspontja szerint az első fokú ítélet hiányos, ezért az megalapozatlan. Véleménye szerint védenccé felelőssége legfeljebb abban állapítható meg, hogy a sértettet megráfálták és rendőri intézkedéssel akartak ráijeszteni. E tényből az elsőfokú bíróság téves következtetést vont le, véleménye szerint nem bizonyítható a bűnsegédként elkövetett zsarolás büntette, védenccé terhére a felbujtóként elkövetett szolgálatban

kötelességszegés állapítható meg. Amennyiben ezen érvelését a másodfokú bíróság nem fogadná el, úgy az enyhítő körülményekre, valamint bűnsegédi minőségére figyelemmel az első fokú ítélet enyhítését indítványozta. Előadta, hogy védencétől lefoglalt aranytárgyak nem az ő tulajdonát képezték, ezért indítványozta azok kiadását.

A sértett képviselője felszólalásában kifogásolta, hogy kiegészítette a kereseti kérelmét, azonban a bíróság erre nem reagált. A bejelentett polgári jogi igény keretében kérte a kártérítési összeg megítélését.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az első fokú ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt a fellebbezéssel érintett vádlottak tekintetében a Be.348.§ (1) bekezdésére figyelemmel felülbírált. E felülbírálat a Be.349.§ (1) bekezdésére figyelemmel nem terjedt ki az ítélet a II.r. vádlottra vonatkozó részére, mivel az ő tekintetében az ítélet 2010. október 29. napján jogerőre emelkedett.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, amikor a Be. rendelkezése ellenére egymás jelenlétében oktatta ki a vádlottakat a Be.117.§ (2) bekezdésében foglalt jogaira. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ez az eljárás ellentétes a Be.288.§ (1) bekezdésében írtakkal, mely szerint a vádlottakat rendszerint a még ki nem hallgatott vádlott-társai jelenlétében kell kihallgatni. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ugyanis a vádlott kihallgatására vonatkozó szabályok értelmezése alapján az állapítható meg, hogy a vádlott kioktatása a vádlott kihallgatásának részét képezi.

Az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett továbbá, amikor késedelmesen foglalta az első fokú ítéletet írásba és késedelmesen terjesztette fel az iratokat másodfokú elbírálás végett. A Be.260.§ (4) bekezdése szerint a jegyzőkönyvbe nem foglalt határozatot legkésőbb a meghozatalától, illetve kihirdetésétől számított 30 napon belül, ha hosszabb indokolást igényel, 60 napon belül kell írásba foglalni. Megállapítható azonban, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet kihirdetése után 11 hónappal terjesztette fel azt másodfokú elbírálásra. Ezen eljárási szabálysértések azonban nem jelentettek olyan, a Be.375.§ (1) bekezdésében írt eljárási szabálysértést, amelyek lényeges hatással lettek volna az eljárás lefolytatására, ezért azt nem vezethetett az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére.

Egyéb tekintetben az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, helyesen járt el, amikor 6 hónap után előlről kezdte a tárgyalását és az eljárási törvény szabályai szerint járt el akkor is, amikor a mentességi jogukkal élő vádlottak vallomását felolvasással tette a bizonyítás részévé.

Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a tanúkat kihallgatta, bizonyítás részévé tette a releváns okirati bizonyítékokat és törvényesen tette a bizonyítás részévé a titkos információgyűjtés anyagát is. A bizonyítékokat a logika szabályai szerint értékelve mérlegelési jogkörében állapította meg a tényállást. A

másodfokú bíróság szerint a tényállás megalapozott, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól.

A másodfokú bíróság nem értett egyet a IV.r. vádlott és védője által az A/I. tényállásban írt cselekmény miatt emelt vád alól történő felmentés érdekében bejelentett fellebbezéssel, illetve a további vádlotti és védői felmentést célzó fellebbezésekkel, indítványokkal.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen mérlegelte a bizonyítékokat, meggyőző indokát adta annak ítéletében, hogy a IV.r. vádlott tagadásával szemben miért fogadta el a sértettek, valamint az ügyleti tanúként részt vevő tanúk vallomásait. A szükséges körben vette figyelembe a bizonyítás részévé tett kölcsönszerződésről szóló okiratot és e bizonyítékok mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy IV.r. vádlott úgy kért kölcsön a sértettektől, hogy a kölcsönkérés időpontjában sem állt szándékában az összeget visszafizetni. A másodfokú bíróság tehát nem értett egyet a IV.r. vádlott védőjének azon álláspontjával, hogy a tényállás megalapozatlan, illetve az elsőfokú bíróság tényből további tényre helytelenül következtetett volna.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette ítéletének II. és III. tényállási pontjaiban leírt cselekményeket is. Számba vette azokat a bizonyítékokat, amelyekre ítéletét alapozta. A II. tényállási pont vonatkozásában I.r. vádlott részben elismerte felelősségét, illetve e vallomást alátámasztotta a tanú vallomása is. Logikus magyarázatát adta az elsőfokú bíróság, hogy miért vetette el a vádlottak azon védekezését, hogy csupán rá akartak ijeszteni a sértettre, helyesen vette számba azokat a tényeket, amelyek e védekezésüket megcáfolja.

A III. tényállási pontban III.r. vádlott a bűnösségére is kiterjedő beismerő vallomást tett, a tényállásban írtakat alátámasztotta az ügyben eljáró fegyverszakértői vélemény, amelyet a bíróság szintén a bizonyítás részévé tett.

A másodfokú bíróság tehát nem látott lehetőséget arra, hogy az első fokú ítéletben foglaltaktól eltérő tényállást állapítson meg. Álláspontja szerint az ítéletben megállapított tényállások mentesek a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól. A Be.351.§ (1) és Be.352.§ (3) bekezdése nem teszi lehetővé, hogy a másodfokú bíróság eltérően mérlegelje az elsőfokú bíróság által számba vett bizonyítékokat. A másodfokú eljárásban az érdekeltek olyan új tényt és bizonyítékot nem jelöltek meg, amely alapján a másodfokú bíróság szükségesnek tartotta volna bizonyítás lefolytatását. Az I., III., IV. és V.r. vádlottak védői által előterjesztett érvek lényegében az elsőfokú bíróság okszerű, mérlegelő tevékenységét támadták, ezért az eredményre nem vezethetett. A másodfokú bíróság elfogadta az ítélet tényállásait felülbírálata alapjául.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, azonban részben tévesen minősítette a terhükre rótt bűncselekményt.

Az ítélet I. tényállási pontjában írtak alapján helyesen mondta ki bűnösnek a IV.r. vádlottat 2 rb. a Btk.318.§ (5) bekezdés a/ pontja szerint minősülő csalás büntetében. A csalás törvényi tényállási elemeit maradéktalanul megvalósította azzal, hogy tévedésbe ejtette a sértetteket, tőlük 15.200.000, illetve 8.800.000 Ft-ot csalt ki és ezzel nekik kárt okozott. A bűncselekmény rendbeliségének számát helyesen a sértettek számához igazodóan állapította meg és cselekményeit az okozott kár szerint minősítette, mivel azzal jelentős kárt okozott.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a II. tényállásban írt cselekményt azonban részben tévesen minősítette az elsőfokú bíróság Hódi I. és Damak III.r. vádlottak tekintetében.

Az elsőfokú bíróság III.r. vádlottat önálló tettesként a Btk.323.§ (2) bekezdés c/ pontja szerint minősülő zsarolás büntetében mondta ki bűnösnek, abból kiindulva, hogy hivatalos személynek kiadva magát valósította meg a zsarolást. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban e megközelítés téves.

A leírt tényállás szerint az I.r. vádlott egy színlelt bűncselekményt követően kezdeményezett intézkedést. Ennek során azt mondta a megtévesztett sértettnek, hogy amennyiben a kért pénzt nem kapják meg, akkor a sértettnek a személyi igazolványát egy másik bűncselekmény helyszínén fogják hagyni, így belekeveri a nevét valamely súlyos bűncselekménybe (ítélet 9.odal 2. bekezdés). A sértett e fenyegetés hatására adta át 4.500.000 Ft értékű Opel Frontera típusú gépkocsiját és 2.500.000 Ft készpénzt, amivel kára keletkezett.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ezért helyesen mondta ki az elsőfokú bíróság az I.r. vádlottat a Btk.323.§ (2) bekezdés c/ pontjába ütköző hivatalos személyként elkövetett zsarolás büntetében, mivel a zsarolás törvényi tényállási elemeit maradéktalanul megvalósította. Rendőrként a Btk.137.§ 1/l. pontja szerint hivatalos személynek minősült. Az elkövetési magatartást fenyegetéssel valósította meg, hiszen annak Btk.138.§-ában írt törvényi ismérvei megállapíthatók. E szerint fenyegetés súlyos hátrány kilátásba helyezése, amely alkalmas arra, hogy a megfenyegetettben komoly félelmet keltsen. A sértett az intézkedés során azt gondolta, hogy egy bűncselekményt követően vonták ellenőrzés alá és az I.r. vádlott azon kijelentése, hogy a náluk lévő személyi igazolvány felhasználásával bűncselekménybe fogják keverni, számára olyan hátrány kilátásba helyezését jelentette, amely alkalmas volt arra, hogy benne komoly félelmet keltsen.

A másodfokú bíróság nem értett egyet azzal, hogy az I.r. vádlott cselekménye nem volt célzatos és nem irányult jogtalan haszonszerzésre. Az irányadó gyakorlat szerint nem csak a fenyegetést megvalósító személynél, hanem másnál is jelentkezhet a jogtalan haszon, mint ahogy adott esetben az V.r. vádlottnál, akinek

a sértett átadta a pénzt, illetve a gépkocsit. Az elsőfokú bíróság helyesen vetette el I.r. vádlott azon védekezését, hogy nem volt szó haszonszerzési célzatról, hiszen ő maga volt az, aki a tényállás szerint azt a kijelentést tette, hogy amennyiben a kért pénzt a sértett nem adja át, akkor a kilátásba helyezett hátrányok érhetik. Ez a kijelentés nem magyarázható azzal, hogy csak egy tréfa részét képezte, különösen annak ismeretében, hogy sértettet jelentős kár érte. Az I.r. vádlott kijelentése egyértelműen jogtalan haszonszerzési célzatra utal, amelynek megállapításával a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet jogi indokolását kiegészíti. Az elsőfokú bíróság továbbá helyesen hivatkozott arra, hogy a tapasztalt, több éve szolgálatot teljesítő rendőr egyébként nem vett volna részt egy ilyen cselekményben, amennyiben azért ellenszolgáltatást nem várt volna. Az eset összes körülményeit figyelembe véve helyesen vetette el a vádlottak azon védekezését, hogy adott esetben arról volt szó, hogy a sértettet megtréfálják.

I.r. vádlott tehát a zsarolás összes tényállási elemét megvalósította és e cselekményt a III.r. vádlott kérésére követte el, ezért III.r. vádlott cselekménye az ő tettesi cselekményéhez kapcsolódik és nem önálló tettesi cselekmény. A másodfokú bíróság ezért III.r. vádlott vagyon elleni cselekményét a Btk.323.§ (2) bekezdés c/ pontjába ütköző felbujtóként elkövetett zsarolás büntettének minősítette.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban nem állapítható meg I.r. vádlott terhére szolgálati bűncselekmény. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem lehet következtetést levonni arra vonatkozóan, hogy az I.r. vádlott járőrvonalát elhagyta volna, ezzel kapcsolatban a szükséges okiratok nem kerültek csatolásra. Ezért cselekményei között valóságos anyagi halmazat megállapítása nem lehetséges. Az elsőfokú bíróság azért látta megállapíthatónak terhére a szolgálatban kötelességszegés vétségét, mert amíg bűncselekményét megvalósította, addig tényleges szolgálatát nem látta el, tehát a két bűncselekmény alaki halmazatban áll egymással. A másodfokú bíróság álláspontja szerint csupán látszólagos alaki halmazat állapítható meg az I.r. vádlott terhére rótt vagyon elleni- és katonai bűncselekménye között, és az egységesen zsarolás büntettének minősül. A másodfokú bíróság álláspontja szerint önmagában az a körülmény, hogy járőrszolgálat alatt bűncselekményt valósított meg az I.r. vádlott, nem teszi lehetővé e két bűncselekmény valóságos alaki halmazatban történő megállapítását. A szolgálati bűncselekmény beleolvad a súlyosabban büntetési tétellel fenyegetett hivatalos személyként megvalósított zsarolás büntettébe.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság egyebekben helyesen minősítette a vádlottak cselekményeit. A II. tényállási pontban írtak alapján helyesen mondta ki a IV. és V.r. vádlottak bűnösségét a Btk.323.§ 2) bekezdés c/ pontjába ütköző bűnsegédként elkövetett zsarolás büntettében, hiszen szándékosan segítséget nyújtottak, keretet biztosítottak az I.r. vádlott által megvalósított bűncselekményhez. Szintén helyesen minősítette az elsőfokú bíróság III.r. vádlott cselekményét a Btk.263/A.§ (1) bekezdés a/ pontjába ütköző lőszerezéssel visszaélés büntettének, mivel a szükséges engedélyek nélkül tartott a birtokában éles lőszereket.

A vádlottak büntetésének enyhítése érdekében bejelentett fellebbezést a másodfokú bíróság nem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság lényegében megfelelően értékelte a bűnösségi körülményeket. Mellőzni kell azonban a súlyosító körülmények köréből, hogy a vádlottak haszonszerzési célzattal valósították meg a terhükre rótt bűncselekményeket, mivel ez a megállapított vagyon elleni bűncselekmények törvényi tényállási elemei között szerepel, így az kétszeresen kerülne értékelésre. További enyhítő körülmény a jelentős időmúlás, azonban mindez nem indokolja a vádlottak büntetésének enyhítését.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a súlyos büntetési tétellel fenyegetett vádlottakkal szemben végrehajtandó szabadságvesztést szabott ki. Az I., IV. és V.r. vádlottak többször álltak már bíróság előtt és a terhükre megállapított bűncselekmény azt mutatja, hogy a korábbi büntetések a kellő nevelő hatást nem érték el. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott, végrehajtandó büntetések alkalmasak arra, hogy a Btk.37.§-ában írt büntetési célokat elérjék és a vádlottakat, illetve másokat is visszatartsanak hasonló bűncselekmény elkövetésétől, a szabadságvesztések felfüggesztésével ez a cél nem lenne elérhető. A közügyektől eltiltás ugyancsak törvényesen került kiszabásra.

A másodfokú bíróság alaposnak találta a IV.r. vádlott terhére bejelentett fellebbezést.

A IV.r. vádlott haszonszerzési céllal valósította meg a terhére rótt bűncselekményt, megfelelő jövedelemmel rendelkezik, ezért a cselekmény elbírálásakor hatályos törvény rendelkezése alapján a másodfokú bíróság a IV.r. vádlottat 100.000 Ft pénzmellékbüntetésre is ítélte a Btk.64.§ (1) bekezdés a/ pontjára figyelemmel és rendelkezett annak meg nem fizetése esetére szabadságvesztésre átváltoztatásáról.

Az elsőfokú bíróság tévesen rendelkezett az előzetes letartóztatás és a házi őrizet beszámításával kapcsolatban. Ezért az erre vonatkozó ítéleti rendelkezéseket a IV. és V.r. vádlottak tekintetében megváltoztatta, figyelemmel arra, hogy 2010. október 13-ától 2010. október 26. napjáig ismételten előzetes letartóztatásban voltak. Ezen időszak beszámításáról az első fokú ítélet nem rendelkezett, a másodfokú bíróság ezért azt pótolta. A házi őrizet beszámításánál is tévedett az elsőfokú bíróság, figyelmen kívül hagyva az általa alkalmazott végrehajtási fokozatot, ezért 4 nap házi őrizetben töltött időt 1 nap szabadságvesztésként rendelte beszámítani a Btk.99.§ (3) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság tévedett az illeték megállapításakor is, mivel nem az elbíráláskor hatályos Illetéktörvénynek megfelelően döntött, amikor annak nagyságát meghatározta. A másodfokú büntető tanács a törvénynek megfelelően úgy rendelkezett, hogy az összesen 15.200.000 Ft kártérítés megítélésével összefüggésben a IV.r. vádlott 900.000 Ft illeték megfizetésére köteles, mivel az Illetékekről szóló 1990 évi XCIII. tv. 42.§ (1) bekezdés a/pontja a cselekmény elbírálásakor úgy rendelkezett, hogy a polgári peres illeték legfeljebb 900 ezer forint.

Az elsőfokú bíróság tévesen rendelkezett a kártérítési összeg késedelmi kamatával kapcsolatban, ezért az irányadó bírói gyakorlat szerint azt úgy módosította a másodfokú bíróság, hogy annak nagysága a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamat.

Az elsőfokú bíróság tehát egyebekben a törvényes keretek közt döntött a polgári jogi igény elbírálásával kapcsolatban.

Tévedett továbbá az elsőfokú bíróság, amikor nem rendelkezett a bűnügyi költség viseléséről és a lefoglalt bűnjelekről. A másodfokú bíróság e mulasztást nem pótolhatta, mivel megfosztotta volna az érdekeltet a fellebbezés lehetőségétől. Felhívja ezért az elsőfokú bíróságot a különleges eljárás lefolytatására.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa egyebekben helybenhagyta azzal, hogy meghatározta helyesen a III.r. vádlott születési idejét, mivel azt az első fokú ítélet tévesen tartalmazta.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be.372.§ (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2012. április 27.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok sk. a tanács elnöke, Dr. Török Zsolt hb. ezredes sk. előadó bíró, Dr. Mészáros László hb. ezredes sk. bíró

A Fővárosi Bíróság Katonai Tanácsának ítélete az I., III., IV., V. vádlottak vonatkozásában a rendelkező részben írt változtatással jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2012. április 27.

. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:

Tóth Mihályné
tisztviselő